

OPINIONS

Nº 139 - any 2022

La Primavera ja és aquí

Malgrat que, el començament ha estat molt revoltada amb forts vents i grans oscil·lacions de temperatura, la primavera ja és aquí allargant la claror del dia, fent que arbres i plantes floreixin, que molts animals que fins ara havien hibernat despertin i que tornin a casa nostra moltes aus que havien emigrat a altres contrades més càlides durant l'hivern.

El que potser no se sap és que l'ús de les paraules "primavera" i "tardor", no es van establir fins a finals del segle XVIII, ja que, abans, es considerava que només hi havia dues estacions: l'estiu i l'hivern.

Són diverses les manifestacions culturals que fan referència a la primavera. Entre elles: la partitura musical que porta aquest nom, obra del genial músic i compositor Antonio Vivaldi, que forma part de les "Quatre estacions", creades igualment, per aquest músic italià.

També porta el nom de "La primavera", una de les obres pictòriques més famoses de Sandro Botticelli (1445 -1510), un dels pintors més importants del Renaixement, pintada el 1482. La seva vida professional va transcórrer a Florència, exceptuant la seva col·laboració amb altres pintors a la Capella Sixtina a Roma.

El quadre mostra nou personatges reunits en un bell jardí a vessar de flors de molts colors, ple de simbolismes i al·legories mitològiques: déus, deesses i nimfes. Una pintura que, ha donat lloc a diverses interpretacions perquè el pintor mai va aclarir-ne el significat. Un d'ells podria ser el següent:

Al centre del quadre i com a protagonista, hi ha Venus (la deessa de l'amor), rodejada de nimfes (en mitologia són deïtats menors femenines associades a un lloc natural com un llac, una muntanya, un mar o una arbrada). Per damunt d'ella hi ha Cupido (fill de Venus i de Mart déu de la guerra), a punt de disparar una sageta, representant l'amor romàntic.

A la dreta del quadre, hi ha la nimfa Flora, deessa de les flors i del renaiement de la terra. Al darrera seu hi ha Zéfiro (déu del vent de l'oest) significant l'amor terrenal, que, ple de desig, la rapta per "utilitzar-la" quan l'interessi. Però, acaba enamorant-se d'ella fent-la la seva muller.

Per a completar el quadre, també es pot observar les tres gràcies dansant, i, a l'esquerra, personificant l'amor perfecte, hi ha Mercuri, déu de la raó i missatger entre els déus i els homes, portant ales a les seves botes, a punt d'aixecar el vol de les coses terrenals per arribar a les esferes celestials.

Cal destacar en aquesta pintura, la bellesa delicada de la model Simonetta Vespucci que morí amb només vint-i-dos anys. Una jove de la qual Botticelli se'n va enamorar platònicament però intensament i que serví d'inspiració a moltes de les seves obres.

Botticelli morí als seixanta-cinc anys, però el seu amor cap a Simonetta mai va minvar. Va voler ser enterrat a Florència, al costat d'ella (morta feia trenta-quatre anys), fent avinent què, ja que els seus cossos no havien estat junts en vida, els seus esperits, poguessin ajuntar-se en el més enllà per gaudir d'una eterna "primavera".

Cloenda

Ben segur la vida de Botticelli va ser per a ell un desassossec en ser privat de realitzar els seus sentiments; però, ves a saber, si aquesta manca afectiva, va servir per a nodrir la seva imaginació i pintar meravellosos quadres, actualment exposats en els millors museus del món.

No sabrem mai que hagués passat si hagués pogut materialitzar el seu anhel. ¿Hauria pintat de manera tan magnífica? O ¿a causa de tenir a l'abast aconseguir els seus desitjos les seves obres haurien acusat el cansament i l'avorriment que pot arribar a produir la monotonia i deixar de lluitar per una causa o una persona que s'ambiciona?

La història n'està plena de poetes, pintors, músics, escriptors i d'altres, que les privacions, els varen inspirar interessants escrits, belles composicions musicals, pictòriques, escultòriques, poètiques i artesanals, que formen part del llegat cultural de la humanitat.

¿Poden els obstacles servir com a plataforma per a fer una embranzida i arribar a llocs que no havíem imaginat mai, despertant neurones que resten adormides, fins que, alguna circumstància, activa la part creativa que tots portem dins?

La primavera és una estació per obrir comportes deixant anar tot el que ens ha decebut: familiars, amistats, persones que amb la seva indiscreció, xerrameca, gelosia, enveges, falsedats, calumnies i altres vileses, volen alleugerar el pes de les seves frustracions, atacant una vegada i una altra els altres, només per la satisfacció que els proporciona poder destruir o contaminar la integritat de qui els sembla els pot fer ombra o altres qüestions que resten en la seva ment.

La primavera ja és aquí, i, com ella, no aniria malament fer una regeneració d'esperit i mirar endavant amb esperança, amb una nova il·lusió o amb algun somni que, per molt desbaratat que pugui semblar ens allunyí, per una banda, de desencisos, i per altra, de mantenir-nos dempeus i aconseguir serenitat per a discernir, que o qui, ens beneficia, i que o qui, no val la pena capficar-nos.

Però, discernir no és fàcil quan l'impuls del cor és més fort que la raó, sobretot, quan hi ha vincles i sentiments que no es poden trencar ni oblidar d'un dia per altre, o, les hormones neugitegen demanant ser satisfetes.

Tot això i més, no hauria d'arraconar aquelles estones que somiar ens assossega, sobretot, quan hi ha motius poderosos, estructures opressores o, la societat imposa normes que no van d'acord amb les nostres conviccions.

¿Qui no s'ha desanimat en un moment o altre, ha tancat els ulls i ha recorregut als somnis per alleugerar el mal moment pel qual s'està passant?

A part dels somnis, una altra bona teràpia, és dedicar estones a llegir, escriure, pintar, fer treballs manuals, escoltar música, ballar, o qualsevol activitat que ens ompli, per no caure en una depressió o en la temptació de la passivitat a la qual quasi tots tenim tendència i que pot desembocar en patologies físiques o psicològiques.

La primavera ja és aquí per a rejuvenir el nostre esperit. Sens dubte, hi haurà dies "foscos", fins i tot amb "tempestes". Però, no ens deixem abatre per elles,ensem que, malgrat totes les coses negatives que ens puguin passar, sempre, *"després d'una tempesta, acaba sortint el sol"*.

Maria Mercè Usón